

Arrest

nr. 265 645 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op X 1984 geboren in X in het gelijknamige departement. U bent sinds 2006 gehuwd met (...), die zich momenteel nog in El Salvador bevindt. Samen hebben jullie twee kinderen: (...) en (...). Sinds 2017 bent u ook verantwoordelijk voor uw nicht (...). U studeerde geneeskunde aan de Universidad Salvadoreña Alberto Masferrer (USAM). Sinds september 2018 werkte u ook deeltijds voor diezelfde universiteit en gaf u les in microbiologie en besmettelijke ziektes. Daarna deed u ook consultaties aan huis.

Op 12 december 2018 ontving u een bericht via Facebook Messenger van (...) die 80 dollar per maand van u eiste. Er werd in het bericht vermeld dat u les gaf aan de universiteit. Ook werd u gewaarschuwd om zeker geen aangifte in te dienen. Het bericht werd afgesloten met een emoji die verwijst naar bende MS. Daardoor wist u dat het bende MS betrof die dit bericht stuurde. U ging daarop naar de politie om klacht te gaan indienen, maar ze wilden uw verklaringen niet noteerden. Wel adviseerden ze u te verhuizen en uw uurrooster op het werk te veranderen om aan de betalingen te ontkomen. U deed dit ook op 19 december 2018 en verhuisde met uw gezin en (...) van Colonia Quesada, Cojutepeque, waar u sinds 2017 woonde, naar colonia Vista Hermosa in Cojutepeque.

Op 15 mei stuurde de bende een jongere naar de cafetaria van de universiteit om u te zeggen hoe u het gelde diende te betalen. Vervolgens kwam elke 15e van de maand dezelfde dertienjarige jongen de 80 dollar innen in de cafetaria van de universiteit, Lait Café. U betaalde dit gevraagde bedrag ook tijdens de maanden december 2018, januari en februari 2019. De maanden daarop besloot u echter om de renta niet meer te betalen.

Op 18 mei 2019 kwam er vervolgens een jongen u opzoeken in het departement microbiologie waar u werkte. U merkte echter op dat hij niet tot uw groep studenten behoorde en u vroeg wat hij van u wilde. Hij zei dat hij gestuurd werd om u te melden dat u de drie maanden achterstallige renta diende te betalen anders zou u er spijt van krijgen. Nadien belde u uw bazin op en vertelde haar over de gebeurtenissen. Ze ging de maandag daarop met u naar de decaan van de faculteit om hulp te vragen voor uw veiligheid. Daarop pasten ze uw uurrooster aan en werd u altijd vergezeld door iemand wanneer u les gaf. Ook kwamen ze erachter dat de jongen die u had benaderd een student dierengeneeskunde was. Vervolgens spraken uw collega's van de universiteit met hem, maar uiteindelijk besloten ze hem gewoon te laten gaan.

Op 26 mei 2019 ontving u een Whatsappbericht waarin stond dat u moest stoppen met hun familielid lastig te vallen. U vermoedt dat dit ging over de student dierengeneeskunde die u had aangesproken over de achterstallige renta. Ook werd uw woonplaats Cojutepeque vermeld in het bericht. Diezelfde avond deed u opnieuw aangifte bij de politie. Deze keer werden uw verklaringen wel neergeschreven. Ook diende u de dag daarop, op 27 mei, uw ontslag in bij de universiteit.

Diezelfde week, begin juni, ontving u een telefoontje waarin men u zei dat ze wisten waar uw kinderen naar school gingen, welke straten ze doorkruisten, en op welke uren de microbus hen van school kwam ophalen. Daarop haalde u de kinderen van school en verhuisde u samen met uw gezin en (...) naar het huis van uw ouders in kolonie Las Arboles in Lourdes Colón. Toen u daar woonde kende u een tijdje geen problemen meer doordat u zo weinig mogelijk het huis verliet. Na een tijd besloot u dan ook uw leven weer op te nemen door opnieuw een huis en werk te zoeken.

Op 27 oktober 2019 ging u naar een voetbalmatch in la Gambeta, Antiguo Cuscatlán. Dat is een zone waar welgestelde mensen wonen. Toen u daar was ontving uw echtgenoot echter een telefoontje waarin gezegd werd dat jullie zich goed hadden verstoppt, maar dat ze pistes hadden over waar ze jullie zouden kunnen vinden.

Op 29 oktober 2019 ging u dan naar de procureur-generaal (Procuraduría) in Cojutepeque om nogmaals een aangifte in te dienen. U verwees ook naar het Whatsappbericht dat u op 26 mei had ontvangen en u vroeg ook aan de politie om de aangifte die u eerder had ingediend aan de procureur-generaal te overhandigen. Ze meldden u echter dat uw zaak reeds aan het parket was doorgegeven en toen u daar polste naar informatie, meldden ze u dat u daar negentig dagen op diende te wachten. Tevens meldde de procureur-generaal u dat ze uw zaak hadden afgesloten en dat er verder niets meer zou opgevolgd worden.

U verliet El Salvador samen met uw kinderen en uw nicht (...) op 12 november 2019 en kwam de volgende dag aan in België. Op 18 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Uw nicht (...) kende zelf geen problemen in El Salvador.

Na uw vertrek werd uw man aangesproken in verband met u. Zo werd hij in augustus 2020 benaderd in kolonie Vista Hermosa om te vragen waar u was. Hij zei daarop dat jullie uit elkaar waren en dat hij niet wist waar u zich bevond. Ook werd hij in september 2020 in San Vicente overvallen. Ze stalen zijn gsm en vroegen ook waar u was. Hij zei opnieuw dat jullie uit elkaar waren.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u voor het leven van u en uw familie. Ook vreest u dat ze uw kinderen zouden kunnen ontvoeren en verkrachten.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw nicht volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten, de notariële documenten dat u officieel de voogdij heeft over uw nicht (...); een klacht die u indiende bij de procureur-generaal; uw identiteitskaart; uw diploma; het huurcontract van het huis in kolonie Vista Hermosa; het Facebookbericht met de afpersing; het WhatsAppbericht met de bedreiging.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u renta diende te betaling aan bende MS en vervolgens belaagd werd door de bende toen u die betalingen stopzette (CGVS, p.11-13). Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Hoewel het CGVS niet ontkent dat afpersing door de bendes een alomtegenwoordig gegeven is in El Salvador, roepen de door u geschetste omstandigheden waarin u die renta diende te betalen toch enkele vraagtekens op. Zo is het, vooreerst, opmerkelijk dat u eerst dacht dat het Facebookbericht met de vraag voor renta een grap was (CGVS, p.15). U dacht dat een student die u betrapte had op afkijken hier iets mee had te maken en dat die een grap met u wilde uithalen (ibid.). Echter is dit vreemd aangezien u niet weet of die student iets met de bende te maken had (ibid.). Bovendien is het innen van renta voor de bendes economisch lucratief voor hen en niet zozeer een middel om mensen te straffen omdat een student zou hebben afgekeken. U beaamt dit door te stellen dat u vermoedt dat ze de renta wilden innen om in hun onderhoud te voorzien en wapens en drugs te kopen (ibid.). Uw verklaringen in dit verband houden dan ook weinig steek.

Voorts is het ook opmerkelijk dat u stelt op aanraden van de politie te zijn verhuisd nadat u de vraag kreeg renta te betalen (CGVS, p.16), maar dat u deze renta dan vervolgens wel gewoon zou betaald hebben (CGVS, p.12). Tevens houdt het weinig steek dat u verhuist om zich veiliger te voelen omdat de bende wist waar u werkte en misschien wist waar u woonde (CGVS, p.16) en wanneer de renta toch geïnd werd op uw werkplaats en niet bij u thuis (CGVS, p.12). Ook het feit dat u dan geen maatregelen nam aan de universiteit om aan de bende te ontkomen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u renta diende te betalen.

Vervolgens is komt het niet geloofwaardig over dat u plots zou beslissen om uit het niets te stoppen met de betaling van renta omdat u het geld niet langer wilde geven en als een manier om de bende te negeren (CGVS, p.18). Nochtans stelde u zelf te verwachten dat de bende u iets zou aandoen, en zelfs u of uw kinderen zou laten verdwijnen of zou vermoorden indien u met de betalingen stopte (CGVS, p.16, 17). Dat u dan toch zomaar, zonder bijkomende veiligheidsgaranties, zou stoppen met het betalen van de renta is dan ook niet geloofwaardig en ondermijnt opnieuw uw bewering dat u renta diende te betalen.

Het is evenmin aannemelijk dat u na de betaling in februari beslist niet meer verder te betalen, maar dat het dan wel tot 18 mei zou duren voordat de bende iemand op u afstuurt om u erop te wijzen dat u de renta dient te betalen (CGVS, p.12). Nochtans bleef u gewoon op dezelfde plaats werken waar ze de renta kwamen innen (ibid.). Indien u werkelijk renta diende te betalen en er plots mee zou stoppen, was het erg gemakkelijk voor de bende om u te vinden meteen nadat u naliet te betalen. Dat dit volgens u dan toch nog drie maanden zou duren vooraleer de bende u erop wijst dat u dient te betalen, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw bewering renta te moeten betalen. Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat de bende u direct zou confronteren met uw weigering te betalen. U woonde ook in een zone gedomineerd door bende MS (CGVS, p. 5, 6), dezelfde bende als degene die u afperste, wat eveneens doet vermoeden dat ze u ook gemakkelijk tot bij u thuis hadden kunnen opsporen indien u werkelijk weigerde renta te betalen. Uw verklaringen in dit verband ondermijnen dan ook wederom uw bewering dat u renta diende te betalen.

Uw verhaal betreffende het betalen van renta aan de bende MS is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het niet geloofwaardig is dat u renta diende te betalen, zijn de bedreigingen die u aanhaalt als gevolg van de weigering de renta te betalen evenmin aannemelijk. Uw verklaringen in dit verband zijn op zich echter ook niet aannemelijk, wat het ongeloofwaardige karakter van uw gehele relaas bevestigt.

Zo is het in de eerste plaats niet aannemelijk dat de bende, nadat u reeds drie maanden nalaat te betalen, enkel een student dierengeneeskunde op u zou afsturen om u erop te wijzen dat u de renta diende te betalen (CGVS, p.12). Indien u werkelijk renta diende te betalen en dit naliet te doen, kan er, gezien de werkwijze van de bende (landeninformatie, stuk 1), redelijkerwijs verondersteld worden dat dit dan wel gepaard zou gaan met duidelijke bedreigingen aan uw adres. Dat dit niet zo was en de bende enkel een student op u af zou hebben gestuurd, doet dan ook verder afbreuk aan uw asielrelaas. Gezien dit gegeven niet aannemelijk is, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het Whatsappbericht dat u zou hebben ontvangen. U linkt dit namelijk aan deze student aangezien de bende u zou hebben gestuurd dat u moest stoppen met hun familie lastig te vallen (CGVS, p.12). Het Whatsappbericht dat u in dit verband neerlegt, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen te meer hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten. Om enige bewijskracht aan een document te ontfemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Ook stelt u dat u na ontvangst van dit bericht een klacht indiende bij de politie en dat ze uw verklaringen ook noteerden (CGVS, p.12). Het is echter opmerkelijk dat u hier geen documenten van kan neerleggen.

Vervolgens stelt u dat u in juni een telefoontje ontving waarbij er gezegd werd dat ze wisten waar uw kinderen naar school gingen, welke straten ze doorkruisten en op welk uur ze de microbus namen (CGVS, p.12). Echter stelt u nadien tegenstrijdig dat u na mei geen berichten meer ontving van de bende (CGVS, p.21). Ook stelt uw nicht tegenstrijdig dat u dit telefoontje tijdens de eerste dagen van oktober zou hebben verkregen (CGVS 1925086, p.9). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze dan weer dat dit in juni was (CGVS 1925086, p.16). Deze inconsistenties in jullie verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder. Bovendien is het eveneens opmerkelijk dat ze u in mei reeds een Whatsappbericht zouden sturen, maar u dan pas in juni zouden opbellen met bedreigingen. Indien de bende werkelijk uw telefoonnummer had, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze u dan wel vaker zouden bellen. Nochtans zou u pas in juli 2019 van nummer zijn veranderd (CGVS, p.21). Ook is het wederom vreemd dat er niet naar de achterstallige betalingen aan renta zou zijn verwezen in het telefoontje.

Voorts zou uw echtgenoot op 27 oktober een telefoontje van de bende hebben ontvangen met de boodschap dat ze pistes hadden over waar u was (CGVS, p.13). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het geen steek houdt dat de bende zou bellen met de boodschap dat ze 'pistes hebben over uw verblijfplaats'. Dit staat gelijk aan u de boodschap te geven om te verhuizen, want ze zijn u op het spoor. Ook is het niet aannemelijk dat ze plots, na u maandenlang te viseren, uw echtgenoot zouden opbellen. U stelt dat dit komt omdat hij naar de afzender van het Whatsappbericht belde (CGVS, p.21). Dit houdt echter geen steek aangezien ze uw echtgenoot dan al eerder hadden kunnen bellen met bedreigingen. Bovendien blijkt uit het Whatsappbericht dat u neerlegt dat u de afzender op 2 juni 2020 heeft geblokkeerd. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw nummer waarop u de bedreigingen zou hebben ontvangen nog steeds in gebruik had, in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde. Bovendien wil dit zeggen dat de bende dan ook gewoon naar u hadden kunnen bellen over de vermoedelijke pistes. Uw verklaringen in dit verband doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook aan uw verklaringen over de problemen die uw echtgenoot zou hebben gekend na uw vertrek kan geen geloof worden gehecht. U legt in dit verband namelijk erg tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u tijdens uw eerste interview bij de DVZ dat uw echtgenoot al twee maanden wordt lastig gevallen met telefoontjes (Vragenlijst DVZ, vraag5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS stelt u dan weer dat de bende in augustus 2020 één keer uw man aansprak en naar u vroeg (CGVS, p.22). Daarnaast hebben ze hem ook in september 2020 beroofd en nogmaals naar u gevraagd (CGVS, p.23). Vervolgens stelt u dan weer dat ze uw man zo'n twee keer per week benaderden en naar u vroegen tot op het moment dat ze zijn telefoon stalen (CGVS, p.23). Gevraagd of uw echtgenoot dan ook telefonisch benaderd werd, stelt u dat hij u niets zei over berichten of telefoontjes (CGVS, p.23). Uw nicht stelt dan weer dat uw echtgenoot op zijn werkplek werd aangesproken over jullie in augustus (CGVS 1925086, p.18-19). Hij zou dan direct van werkroute zijn veranderd en na augustus geen problemen meer hebben gekend (CGVS 1925086, p.19). Gezien jullie inconsistente verklaringen en het feit dat het weinig aannemelijk is dat ze uw man pas zo'n negen maand na uw vertrek gaan aanspreken, kan er aan deze zaken evenmin geloof worden gehecht.

Ook uw verklaringen aangaande de klacht die u indiende bij de procureur-generaal zijn opmerkelijk. Zo zou u deze hebben ingediend om aangifte te doen tegen de politie (CGVS, p.21). Ook stelt u dat de politie geen gevolg gaf aan uw aangifte (CGVS, p.22). Echter wordt er in uw aangifte bij de procureur-generaal die u neerlegt, gesteld dat uw klacht van de politie werd doorgegeven aan het parket en dat er daar een nummer en een openbaar aanklager aan uw zaak werd toegewezen. Dat u dan toch klacht indient omdat de politie uw zaak niet zou hebben opgevolgd, is dan ook opmerkelijk. Tevens is het opmerkelijk dat u bij de procureur-generaal verklaarde dat u een reeks berichten met bedreigingen ontving via Whatsapp, wanneer u slechts één bericht neerlegt en ook in uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud telkens slechts over één bericht spreekt (CGVS, p.12). Gezien uw inconsistente verklaringen in dit verband en gezien het feit dat deze klacht louter op uw verklaringen is gebaseerd en niet op een onafhankelijk onderzoek, kan dit document bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die u inroept als basis voor een nood aan internationale bescherming. Daar er aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility**

Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie leggen namelijk jullie paspoorten voor, uw identiteitskaart en uw diploma neer. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw universitaire carrière, die hier niet ter discussie staan. De notariële documenten omtrent de voogdij over (...) staven enkel dat u inderdaad de voogdij heeft, wat niet wordt betwist in deze beslissing. Het huurcontract van het huis in de kolonie Vista Hermosa toont enkel aan dat u dit contract afsloot. Dit staat evenmin ter discussie in deze beslissing. Wat betreft het Facebookbericht omtrent de afpersing dat u neerlegt dient te worden opgemerkt dat dit document bovenstaande vaststellingen evenmin kan wijzigen. Aan een dergelijk document kan namelijk geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert een Facebookprofiel aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Tevens ontving het CGVS dd. 5 februari 2021 enkele opmerkingen van uw advocaat. Deze bevatten echter louter rechtzettingen van typfouten en zaken die in deze beslissing niet worden betwist. Bijgevolg kunnen deze opmerkingen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De verwerende partij maakt op 15 oktober 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u renta diende te betaling aan bende MS en vervolgens belaagd werd door de bende toen u die betalingen stopzette (CGVS, p.11-13). Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Hoewel het CGVS niet ontkent dat afpersing door de bendes een alomtegenwoordig gegeven is in El Salvador, roepen de door u geschetste omstandigheden waarin u die renta diende te betalen toch enkele vraagtekens op. Zo is het, vooreerst, opmerkelijk dat u eerst dacht dat het Facebookbericht met de vraag voor renta een grap was (CGVS, p.15). U dacht dat een student die u betrapte had op afkijken hier iets mee had te maken en dat die een grap met u wilde uithalen (ibid.). Echter is dit vreemd aangezien u niet weet of die student iets met de bende te maken had (ibid.). Bovendien is het innen van renta voor de bendes economisch lucratief voor hen en niet zozeer een middel om mensen te straffen omdat een student zou hebben afgekeken. U beaamt dit door te stellen dat u vermoedt dat ze de renta wilden innen om in hun onderhoud te voorzien en wapens en drugs te kopen (ibid.). Uw verklaringen in dit verband houden dan ook weinig steek.

Voorts is het ook opmerkelijk dat u stelt op aanraden van de politie te zijn verhuisd nadat u de vraag kreeg renta te betalen (CGVS, p.16), maar dat u deze renta dan vervolgens wel gewoon zou betaald hebben (CGVS, p.12). Tevens houdt het weinig steek dat u verhuist om zich veiliger te voelen omdat de bende wist waar u werkte en misschien wist waar u woonde (CGVS, p.16) en wanneer de renta toch geïnd werd op uw werkplaats en niet bij u thuis (CGVS, p.12). Ook het feit dat u dan geen maatregelen nam aan de universiteit om aan de bende te ontkomen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u renta diende te betalen.

Vervolgens is komt het niet geloofwaardig over dat u plots zou beslissen om uit het niets te stoppen met de betaling van renta omdat u het geld niet langer wilde geven en als een manier om de bende te negeren (CGVS, p.18). Nochtans stelde u zelf te verwachten dat de bende u iets zou aandoen, en zelfs u of uw kinderen zou laten verdwijnen of zou vermoorden indien u met de betalingen stopte (CGVS, p.16, 17). Dat u dan toch zomaar, zonder bijkomende veiligheidsgaranties, zou stoppen met het betalen van de renta is dan ook niet geloofwaardig en ondermijnt opnieuw uw bewering dat u renta diende te betalen.

Het is evenmin aannemelijk dat u na de betaling in februari beslist niet meer verder te betalen, maar dat het dan wel tot 18 mei zou duren voordat de bende iemand op u afstuurt om u erop te wijzen dat u de renta dient te betalen (CGVS, p.12). Nochtans bleef u gewoon op dezelfde plaats werken waar ze de renta kwamen innen (ibid.). Indien u werkelijk renta diende te betalen en er plots mee zou stoppen, was het erg gemakkelijk voor de bende om u te vinden meteen nadat u naliet te betalen. Dat dit volgens u dan toch nog drie maanden zou duren vooraleer de bende u erop wijst dat u dient te betalen, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw bewering renta te moeten betalen. Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat de bende u direct zou confronteren met uw weigering te betalen. U woonde ook in een zone gedomineerd door bende MS (CGVS, p. 5, 6), dezelfde bende als degene die u afperste, wat eveneens doet vermoeden dat ze u ook gemakkelijk tot bij u thuis hadden kunnen opsporen indien u werkelijk weigerde renta te betalen. Uw verklaringen in dit verband ondermijnen dan ook wederom uw bewering dat u renta diende te betalen.

Uw verhaal betreffende het betalen van renta aan de bende MS is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het niet geloofwaardig is dat u renta diende te betalen, zijn de bedreigingen die u aanhaalt als gevolg van de weigering de renta te betalen evenmin aannemelijk. Uw verklaringen in dit verband zijn op zich echter ook niet aannemelijk, wat het ongeloofwaardige karakter van uw gehele relaas bevestigt.

Zo is het in de eerste plaats niet aannemelijk dat de bende, nadat u reeds drie maanden nalaat te betalen, enkel een student dierengeneeskunde op u zou afsturen om u erop te wijzen dat u de renta diende te betalen (CGVS, p.12). Indien u werkelijk renta diende te betalen en dit naliet te doen, kan er, gezien de werkwijze van de bende (landeninformatie, stuk 1), redelijkerwijs verondersteld worden dat dit dan wel gepaard zou gaan met duidelijke bedreigingen aan uw adres. Dat dit niet zo was en de bende enkel een student op u af zou hebben gestuurd, doet dan ook verder afbreuk aan uw asielrelaas. Gezien dit gegeven niet aannemelijk is, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het Whatsappbericht dat u zou hebben ontvangen. U linkt dit namelijk aan deze student aangezien de bende u zou hebben gestuurd dat u moest stoppen met hun familie lastig te vallen (CGVS, p.12). Het Whatsappbericht dat u in dit verband neerlegt, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen te meer hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Ook stelt u dat u na ontvangst van dit bericht een klacht indiende bij de politie en dat ze uw verklaringen ook noteerden (CGVS, p.12). Het is echter opmerkelijk dat u hier geen documenten van kan neerleggen.

Vervolgens stelt u dat u in juni een telefoontje ontving waarbij er gezegd werd dat ze wisten waar uw kinderen naar school gingen, welke straten ze doorkruisten en op welk uur ze de microbus namen (CGVS, p.12). Echter stelt u nadien tegenstrijdig dat u na mei geen berichten meer ontving van de bende (CGVS, p.21). Ook stelt uw nicht tegenstrijdig dat u dit telefoontje tijdens de eerste dagen van oktober zou hebben verkregen (CGVS 1925086, p.9). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze dan weer dat dit in juni was (CGVS 1925086, p.16). Deze inconsistenties in jullie verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Bovendien is het eveneens opmerkelijk dat ze u in mei reeds een Whatsappbericht zouden sturen, maar u dan pas in juni zouden opbellen met bedreigingen. Indien de bende werkelijk uw telefoonnummer had, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze u dan wel vaker zouden bellen. Nochtans zou u pas in juli 2019 van nummer zijn veranderd (CGVS, p.21). Ook is het wederom vreemd dat er niet naar de achterstallige betalingen aan renta zou zijn verwezen in het telefoontje.

Voorts zou uw echtgenoot op 27 oktober een telefoontje van de bende hebben ontvangen met de boodschap dat ze pistes hadden over waar u was (CGVS, p.13). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het geen steek houdt dat de bende zou bellen met de boodschap dat ze 'pistes hebben over uw verblijfplaats'. Dit staat gelijk aan u de boodschap te geven om te verhuizen, want ze zijn u op het spoor. Ook is het niet aannemelijk dat ze plots, na u maandenlang te viseren, uw echtgenoot zouden opbellen. U stelt dat dit komt omdat hij naar de afzender van het Whatsappbericht belde (CGVS, p.21). Dit houdt echter geen steek aangezien ze uw echtgenoot dan al eerder hadden kunnen bellen met bedreigingen. Bovendien blijkt uit het Whatsappbericht dat u neerlegt dat u de afzender op 2 juni 2020 heeft geblokkeerd. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw nummer waarop u de bedreigingen zou hebben ontvangen nog steeds in gebruik had, in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde. Bovendien wil dit zeggen dat de bende dan ook gewoon naar u hadden kunnen bellen over de vermoedelijke pistes. Uw verklaringen in dit verband doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook aan uw verklaringen over de problemen die uw echtgenoot zou hebben gekend na uw vertrek kan geen geloof worden gehecht. U legt in dit verband namelijk erg tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u tijdens uw eerste interview bij de DVZ dat uw echtgenoot al twee maanden wordt lastig gevallen met telefoontjes (Vragenlijst DVZ, vraag5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS stelt u dan weer dat de bende in augustus 2020 één keer uw man aansprak en naar u vroeg (CGVS, p.22). Daarnaast hebben ze hem ook in september 2020 beroofd en nogmaals naar u gevraagd (CGVS, p.23). Vervolgens stelt u dan weer dat ze uw man zo'n twee keer per week benaderden en naar u vroegen tot op het moment dat ze zijn telefoon stalen (CGVS, p.23). Gevraagd of uw echtgenoot dan ook telefonisch benaderd werd, stelt u dat hij u niets zei over berichten of telefoontjes (CGVS, p.23). Uw nicht stelt dan weer dat uw echtgenoot op zijn werkplek werd aangesproken over jullie in augustus (CGVS 1925086, p.18-19). Hij zou dan direct van werkroute zijn veranderd en na augustus geen problemen meer hebben gekend (CGVS 1925086, p.19). Gezien jullie inconsistente verklaringen en het feit dat het weinig aannemelijk is dat ze uw man pas zo'n negen maand na uw vertrek gaan aanspreken, kan er aan deze zaken evenmin geloof worden gehecht.

Ook uw verklaringen aangaande de klacht die u indiende bij de procureur-generaal zijn opmerkelijk. Zo zou u deze hebben ingediend om aangifte te doen tegen de politie (CGVS, p.21). Ook stelt u dat de politie geen gevolg gaf aan uw aangifte (CGVS, p.22). Echter wordt er in uw aangifte bij de procureur-generaal die u neerlegt, gesteld dat uw klacht van de politie werd doorgegeven aan het parket en dat er daar een nummer en een openbaar aanklager aan uw zaak werd toegewezen. Dat u dan toch klacht indient omdat de politie uw zaak niet zou hebben opgevolgd, is dan ook opmerkelijk. Tevens is het opmerkelijk dat u bij de procureur-generaal verklaarde dat u een reeks berichten met bedreigingen ontving via Whatsapp, wanneer u slechts één bericht neerlegt en ook in uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud telkens slechts over één bericht spreekt (CGVS, p.12). Gezien uw inconsistente verklaringen in dit verband en gezien het feit dat deze klacht louter op uw verklaringen is gebaseerd en niet op een onafhankelijk onderzoek, kan dit document bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die u inroept als basis voor een nood aan internationale bescherming. Daar er aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie leggen namelijk jullie paspoorten voor, uw identiteitskaart en uw diploma neer. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw universitaire carrière, die hier niet ter discussie staan. De notariële documenten omtrent de voogdij over (...) staven enkel dat u inderdaad de voogdij heeft, wat niet wordt betwist in deze beslissing. Het huurcontract van het huis in de kolonie Vista Hermosa toont enkel aan dat u dit contract afsloot. Dit staat evenmin ter discussie in deze beslissing. Wat betreft het Facebookbericht omtrent de afpersing dat u neerlegt dient te worden opgemerkt dat dit document bovenstaande vaststellingen evenmin kan wijzigen. Aan een dergelijk document kan namelijk geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert een Facebookprofiel aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Tevens ontving het CGVS dd. 5 februari 2021 enkele opmerkingen van uw advocaat. Deze bevatten echter louter rechtzettingen van typfouten en zaken die in deze beslissing niet worden betwist. Bijgevolg kunnen deze opmerkingen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster verklaart dat zij en haar nicht El Salvador hebben verlaten omdat zij door leden van een bende zou zijn afgeperst en bedreigd.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensen-rechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het risico voor verzoekster moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviserd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster bestaat om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoekster en haar nicht die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Waar verzoekster het niet vreemd vindt waar werd vastgesteld dat verzoekster enerzijds stelde op aanraden van de politie te zijn verhuisd, doch anderzijds gewoon de renta betaalde, plaatst zij deze vaststelling niet in een ander daglicht. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekster na het advies van de politie de moeite nam om te verhuizen en vervolgens de renta gewoon betaalde. Te meer verzoekster te kennen gaf dat zij verhuisde om zich veiliger te voelen en omdat de bende wist waar zij werkte en de renta ook geïnd werd op haar werkplaats en niet bij verzoekster thuis. Het argument dat de politie haar klacht niet wilde noteren, maar haar de raad gaf om te verhuizen gezien de bendeleden vroeg of laat haar adres zouden te weten komen en haar daar bedreigen en afpersen, wijzigt hieraan niets. Het betoog dat zij de aanpassing van haar uurrooster had gevraagd en dat dit niet iets is wat van de ene dag op de andere dag kan worden georganiseerd, kan evenmin overtuigen. Van iemand wie op zijn werkplaats wordt bedreigd en afgeperst, kan dan ook drastischere maatregelen worden verwacht dan een aanpassing van een uurrooster te meer geweten is dat dit niet iets is wat van de ene dag op de andere kan worden georganiseerd.

Waar verzoekster aangeeft dat het stoppen met het betalen van renta risico's inhield en erop wijst dat zij het niet meer aankon om verder te betalen en elke maand in angst te leven, kan zij evenmin overtuigen. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekster plots zou beslissen om uit het niets te stoppen met de betaling van renta, terwijl zij zelf stelde te verwachten dat de bende haar iets zou aandoen, en zelfs haar of haar kinderen zou laten verdwijnen of zou vermoorden indien zij met de betalingen stopte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 17). In die optiek is het dan ook niet aannemelijk dat zij thans als reden om te stoppen met betalen aanvoert dat zij het niet meer aankon om elke maand in

angst te leven. Het argument dat zij wist dat *“hoe contanter zij betaalde, hoe sneller ze hun renta zouden opslaan”*, houdt evenmin steek gelet op het feit dat zij zich wel degelijk bewust was van de ernstige gevolgen die haar handelen voor haarzelf en haar kinderen zouden kunnen hebben. De vaststelling dat verzoekster zomaar, zonder bijkomende veiligheidsgaranties, stopte met het betalen van de renta is niet geloofwaardig en ondermijnt de bewering dat zij überhaupt renta diende te betalen.

Het gegeven dat verzoekster na de betaling in februari beslist niet meer verder te betalen en dat het tot 18 mei zou duren voordat de bende iemand op verzoekster afstuurt om haar erop te wijzen dat zij de renta dient te betalen, draagt ook bij aan de ongeloofwaardigheid van haar relaas te meer verzoekster op dezelfde plaats bleef werken waar de renta eerder werd geïnd. Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat de bende verzoekster direct zou confronteren met haar weigering te betalen. Verzoekster woonde immers ook in een zone gedomineerd door bende MS, dezelfde bende als degene die haar afperste, wat eveneens doet vermoeden dat ze verzoekster ook gemakkelijk tot bij haar thuis hadden kunnen opsporen indien zij werkelijk weigerde renta te betalen.

Onverminderd het voorgaande acht de Raad het in navolging van het Commissariaat-generaal evenmin aannemelijk dat de bende, nadat verzoekster reeds drie maanden naliet te betalen, enkel een student dierengeneeskunde op haar zou afsturen om haar erop te wijzen dat zij de renta diende te betalen te meer uit objectieve landeninformatie, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat dergelijke bendes er dierstere werkwijzen op nahouden. Waar verzoekster aanvoert dat dit geen afdoende reden is om haar relaas in twijfel te trekken gaat zij voorbij aan de volledige motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas. Het gegeven dat haar verklaringen niet onmiddellijk grondslag vinden in algemene informatie, bevestigt de ongeloofwaardigheid van haar beweringen.

Met het betoog dat verzoekster het niet ernstig vindt dat aan Whatsapp-berichten geen bewijswaarde kan worden toegeschreven gelet op hun manipuleerbaarheid en zij zich de vraag stelt hoe zij de data van berichten zou gemanipuleerd kunnen hebben, doet zij geen afbreuk aan het gegeven dat dergelijke berichten en/of de papieren neerslag ervan wel degelijk manipuleerbaar zijn, noch aan het feit dat dergelijke berichten die ter staving van het relaas worden bijgebracht dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Met het feit dat verzoekster stelde na ontvangst van dit Whatsapp-bericht een klacht te hebben ingediend bij de politie en dat haar verklaringen desbetreffend ook genoteerd werden, maar hier dan geen document van kan neerleggen, slaagt zij er evenmin in haar verklaringen concreet aannemelijk te maken of te staven.

Waar verzoekster de motivering van de bestreden beslissing als *“drogredenen om het relaas in twijfel te trekken”* bestempelt, kan zij dan ook geenszins worden gevolgd.

Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster stelt voorts niet te begrijpen wat er tegenstrijdig is aan haar verklaringen en deze van haar niet en voert aan dat haar niet zich had vergist hetgeen menselijk is, en dit later tijdens het gehoor spontaan heeft rechtgezet. Verzoekster gaat hiermee voorbij aan de volgende pertinente motivering die hier voor de duidelijkheid en volledigheid wordt herhaald:

“Vervolgens stelt u dat u in juni een telefoontje ontving waarbij er gezegd werd dat ze wisten waar uw kinderen naar school gingen, welke straten ze doorkruisten en op welk uur ze de microbus namen (CGVS, p.12). Echter stelt u nadien tegenstrijdig dat u na mei geen berichten meer ontving van de bende (CGVS, p.21). Ook stelt uw niet tegenstrijdig dat u dit telefoontje tijdens de eerste dagen van oktober zou hebben verkregen (CGVS 1925086, p.9). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze dan weer dat dit in juni was (CGVS 1925086, p.16). Deze inconsistenties in jullie verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Bovendien is het eveneens opmerkelijk dat ze u in mei reeds een Whatsappbericht zouden sturen, maar u dan pas in juni zouden opbellen met bedreigingen. Indien de bende werkelijk uw telefoonnummer had, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze u dan wel vaker zouden bellen. Nochtans zou u pas in juli 2019 van nummer zijn veranderd (CGVS, p.21). Ook is het wederom vreemd dat er niet naar de achterstallige betalingen aan renta zou zijn verwezen in het telefoontje.” (eigen onderlijning)

Waar zij thans aanvoert dat haar niet haar vergissing spontaan heeft rechtgezet verschoont of verklaart zij de tegenstrijdigheid in haar eigen verklaringen niet. Zelfs in het geval zou kunnen worden aangenomen dat verzoeksters niet zich heeft vergist, dan is dit enkele feit niet bij machte om het geheel aan vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen en de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoekster zich wel de vraag stelt waar de verwerende partij de bewering dat verzoekster haar telefoonnummer langer in bezit had, op baseert, gaat zij voorbij aan de concrete motivering die opnieuw voor de duidelijkheid en volledigheid wordt herhaald:

“Voorts zou uw echtgenoot op 27 oktober een telefoontje van de bende hebben ontvangen met de boodschap dat ze pistes hadden over waar u was (CGVS, p.13). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het geen steek houdt dat de bende zou bellen met de boodschap dat ze ‘pistes hebben over uw verblijfplaats’. Dit staat gelijk aan u de boodschap te geven om te verhuizen, want ze zijn u op het spoor. Ook is het niet aannemelijk dat ze plots, na u maandenlang te viseren, uw echtgenoot zouden opbellen. U stelt dat dit komt omdat hij naar de afzender van het Whatsappbericht belde (CGVS, p.21). Dit houdt echter geen steek aangezien ze uw echtgenoot dan al eerder hadden kunnen bellen met bedreigingen. Bovendien blijkt uit het Whatsappbericht dat u neerlegt dat u de afzender op 2 juni 2020 heeft geblokkeerd. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw nummer waarop u de bedreigingen zou hebben ontvangen nog steeds in gebruik had, in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde. Bovendien wil dit zeggen dat de bende dan ook gewoon naar u hadden kunnen bellen over de vermoedelijke pistes. Uw verklaringen in dit verband doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”. (eigen onderlijning)

Aangezien verzoekster zelf verklaarde dat zij in juli 2019 haar telefoonnummer veranderde en uit het Whatsapp-bericht dat zij neerlegt blijkt dat zij de afzender op 2 juni 2020 heeft geblokkeerd, kan er wel degelijk op wijzen dat verzoekster het nummer waarop zij de bedreigingen zou hebben ontvangen nog steeds in gebruik had. Verzoekster ontkent deze vaststellingen niet en licht niet concreet toe waarom deze motivering naar eigen zeggen “geen steek zou houden”.

Met het verweer dat de handelingen van derden haar niet kunnen verweten worden, plaatst zij de voormelde pertinente vaststellingen die in hoofdzaak gebaseerd zijn op de door haar afgelegde verklaringen en deze van haar niet niet in een ander daglicht.

Verzoekster geeft vervolgens aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken telkens werd onderbroken en de kans niet kreeg om alles te vertellen waardoor haar met betrekking tot de problemen die haar echtgenoot na haar vertrek nog zou hebben gekend geen tegenstrijdigheden kunnen worden verweten. Uit de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst, blijkt niet dat verzoekster werd onderbroken en dat zij niet in staat werd gesteld de belangrijkste aspecten van haar relaas mede te delen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoekster een bemerking met betrekking tot het eerste interview (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar toelichtte dat zij niet naar het parket ging (*fiscalia*), maar naar de *procuraduria*, doch werden er geen aanpassingen gemaakt met betrekking tot de problemen die haar echtgenoot kende na haar vertrek. Verzoekster ontkende uitdrukkelijk dat er nog andere zaken waren die niet correct zijn weergegeven in de vragenlijst. Derhalve blijft de vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot al twee maanden wordt lastig gevallen met telefoontjes, terwijl zij op de zetel van het Commissariaat-generaal stelde dat haar echtgenoot niets zei over berichten of telefoontjes en het enkel had over fysieke benadering, overeind. Hierbij komen dan nog de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar nicht, waarbij werd vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat de bende in augustus 2020 één keer haar man aansprak en naar haar vroeg, hem in september 2020 heeft beroofd en nogmaals naar haar heeft gevraagd om vervolgens te komen tot de verklaring dat de bende haar man zo'n twee keer per week benaderde en naar haar vroegen tot op het moment dat ze zijn telefoon stalen, terwijl verzoeksters niet aangaf dat verzoeksters echtgenoot op zijn werkplek werd aangesproken in augustus, dat hij daarna direct van werkroute was veranderd en na augustus geen problemen meer heeft gekend. Deze inconsistente verklaringen en het feit dat het niet geloofwaardig is dat de bende verzoeksters echtgenoot pas na een negental maanden na verzoeksters vertrek gaat aanspreken, ondersteunen de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas en het ontbreken van enige nood aan internationale bescherming.

Waar zij aanvoert dat de verwerende partij tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn bij de vaststellingen omtrent haar verklaringen aangaande de klacht die zij indiende bij de procureur-generaal,

weerlegt zij de gedane vaststelling niet. Het feit dat verzoekster enerzijds verklaart dat de politie geen gevolg gaf aan haar aangifte is wel degelijk tegenstrijdig met de aangifte die zij zelf neerlegt en waaruit blijkt dat haar klacht van de politie werd doorgegeven aan het parket en dat er daar een nummer en een openbaar aanklager aan haar zaak werd toegewezen.

Het argument dat zij eerder obscene berichten had ontvangen met vrouwenvriendelijk taalgebruik, maar dat het bericht met de bedreiging was die haar aanzette om naar de procureur te stappen, is een post factum verklaring en louter ingegeven om de gedane vaststellingen enigszins verenigbaar te laten lijken, *quod non*. Verzoekster verklaarde immers bij de procureur-generaal dat zij een reeks berichten met bedreigingen ontving via Whatsapp, terwijl zij slechts één bericht neerlegt en ook in haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud telkens slechts over één bericht spreekt waarin ook obscene woorden staan. (eigen onderlijning)

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de politie zelf corrupt is, doet verzoekster geen enkele afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt zij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan haar profiel aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

2.5. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

De voorgelegde documenten en hun beperkte inhoud worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet aannemelijk.

2.6. Waar verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en haar moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften of in deze van haar niet zou kunnen voorzien. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij universitair geschoold is en reeds enige werkervaring heeft. In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen of kunnen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de spanningen van de betrokkene.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij en/of haar niet aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zouden raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Waar verzoekster erop wijst dat hij bij terugkeer geconfronteerd zal worden met bendes die haar afpersen, moet erop worden gewezen dat verzoeksters beweemde problemen met bendeleden niet geloofwaardig werden geacht. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeërelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geëxecuteerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF